

MINDENT egyszerre

Miki és Kornél már a FEB-táborban észrevette, hogy nemcsak kézírásuk hasonlít megtévesztésig egymásra, hanem születésnapjuk is a hónapnak ugyanarra a napjára esik, igaz, éppen fél évvel elforgatva. Miki szeptemberi, Kornél pedig márciusi. Kézírásuk akár bonyodalmat is okozhatott volna. Minthogy egymás mellett ültek a felvételi-előkészítő tanfolyamot lezáró teszt írásakor, meggyanúsíthatták volna bármelyiküket, hogy ő töltötte ki mindkét feladatsort. Újabban maximum Gittát hozhatják zavarba, ha név nélkül hagynak félreérthető üzeneteket a konyhaasztalon, de viccből sem éltek vissza a hasonlósággal. Talán eszükbe sem jutott. Az viszont bevillant Miki-nek, vajon nem fognak-e megemlékezni Kornél születésnapján az ő „félévfordulójáról”, ha nem is félbevágott tortával, de valami vicces utalás formájában. Ilyesmi fel sem merült, Miki statisztaként lótot-futott végig.

Megadták a módját, kivették az egész A38-at. A buli pont az év első hosszú hétvégéjére esett. Március 15-e ebben az évben hétfő volt, úgyhogy a szórakozóhelyek óriási partikat hirdettek péntekre, szombatra és vasárnapra is, a jobb módúak pedig a váratlan felmelegedés miatt örömmel száguldottak le a Velencei-tóra vagy a Balatonra, vagy ahol nyaralójuk volt.

Sütött a nap, fény bombázta az érdi kertet. A természet azt a fajta illatos nyitányt dúdolta, amelynek gyakran nincs folytatása, de az emberek, mintha dróton rángatnák őket, kivétel nélkül elővadásszák májushoz illő gönceiket, és vigyorognak, mintha muszáj volna. Délután beugrottak Kornélék szülei is, Tomica apjával és a házvezetőnővel együtt. Épp a Maldív-szigetekre tartott a házaspár, már eleve és a márciussal dacolva barnára sülten – valami furcsa okból a bejárónőjüket is magukkal akarták vinni. Ha Miki jól számolta, idén mindösszesen alig három hetet lehettek még itthon, ráadásul a karácsonyi szünetet is Rióban töltötték. Tomica apja nem velük együtt jött Zalakarosról, a nagy Land Roverben – őt Ferihegyről hozta a taxi, mert épp Svédországból érkezett haza. Talán üzleti tárgyalásról, Miki nem tudta pontosan. Sőt tulajdonképpen el sem tudta képzelni Szilárdot, Tomica apját szó szoros értelmében vett munka közben. Folyton golfcuccban, squash-ütővel vagy snowboardtáskával látta, ezért sokkal könnyebben belefért a róla alkotott képbe, hogy Szilárd mondjuk motoros szántúrán vett részt a Spitzbergákon, és valami miatt nem egyenesen Oslóból repült vissza Budapestre, hanem átugrott még Svédországba, hogy elmondhassa, kipróbálta, milyen egy jégbe hűtött régi Chevrolet-ben tölteni az éjszakát.

Szilárd határozottan hasonlított nővére, a testvérek édesanyjára, csak még magasabbra nőtt. Ugyanaz a kék szempár nézett egyenes orra fölül, világosbarna haja a naptól kiszőkülve csak egyetlen árnyalattal volt sötétebb, mint Nóráé (ahogy Gitta és Kornél apja szeszélyesen becézte hitvesét: Rénié). Tomica vonásait szemlélve Miki kevesebb rokonságot tudott felfedezni apa és fiú között, de ez talán abból is adódott, hogy Kornélék unokatestvére még növésben volt; tinédzserkori fotóin Szilárd valószínűleg jobban emlékeztet fiára, mint jelenlegi formájában. A férfi gyűrött rózsaszín inget, óriási, méregdrága karórát, szűk, halszállkás öltönytadrágot és rikító, magas szárú Nike kosárlabdacipőt viselt. A Sofitelben találkoztak, franciás élőzene szólt, svédasztalról lehetett ételt szedni. Szilárd érdeklődés nélkül nyammogott a lazacon.

Kornél saját kocsijával jött be Érdről, hogy felvegye a barátnőjét, úgyhogy még nem voltak ott.

– Na és milyen az új lány? – szólalt meg Kornél apja.

Nem lehetett tudni, kihez intézi a kérdést.

– Biztos nagyon szimpatikus – felelte Nóra ábrándos arccal. Automatikus válasz, azt jelezte, a nő gondolatai másutt kóborolnak.

– Hogy is hívják?

– Azt hiszem, Tárnok Anna.

– Ja igen, a Péter lánya – hűmmögött Szilárd elismerőleg.

Kornél már szinte sulikezds óta folyton együtt csinált ezt-azt a lánnyal, mintha elengedhetetlen volna számára, hogy ismert család gyermekével kell összejönnie. Ahogyan márkás holmikát hordott, úgy a barátnőjéhez is kényszeresen közismert nevet akart kapcsolni, zsörtölődött magában Miki.

– De hát már találkoztatok vele – mondta Tomica gunyorosan. – Az a barna hajú lány, tavaly ott volt a Viva Cometen.

– Tényleg – mulatott Kornél apja. – Emlékszel rá, szívecském?

– Persze, persze – vágta rá Nóra, de még mindig nem lehetett tudni, min jár az esze.

– Ismerjük Annát – összegezte kedélyesen Ernő. – Nem úgy, mint Gitta lovagját.

Róla Miki is csak két napja hallott először. A lány homályos, kiterő magyarázkodással ütötte el a kérdéseket, hogy mióta vannak együtt, és hogyan jöttek össze. Bárki is tette fel a kérdéseket, mindig ugyanazt a pár felesleges részletet variálta, amelyekkel enyhén ellentmondásos háttérrel hozott létre. Gitta stratégiája láthatólag az volt, hogy magának a kérdezőnek legyen mielőbb elege a témából. Miki végképp nem érezte úgy, hogy vájkálhatna Gitta dolgaiban, de korábban véletlenül tanúja lett, Kornél és Tomica mikre kérdezett rá, mikor a lány egyszerre titkolózva és magamutogatón kibökte: új pasija van. Természetükből adódóan a srácok inkább leszarócskák voltak, de ezen a konkrét területen ráéreztek, vicces, ha firtatják kicsit Gitta szívügyeit – Tomica szerint: „turkálnak kicsit a bukszájában, tuti lesz ott némi lucskok” –, mert azon mindig lehetett röhögni, hogy milyen hektikusan, irracionálisan reagál.

– Szép is ez – handabandázott Szilárd joviálisan. – Hosszú éveken át én is váltott lovakkal utaztam. Hát te, fiam, nagy tételben nyüvöd a nőket? – billentette szemöldökét Miki felé, inkább csak jobb híján, hiszen saját fián kívül Miki volt az egyetlen jelenlevő fiatal, meg aztán pont egymással szemben ültek.

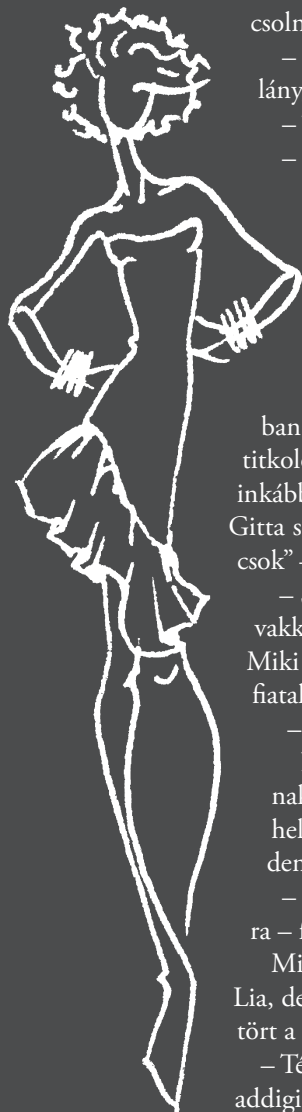
– Izé... – nyögte ki Miki nagy sokára.

Nem tudta, honnan is kezdje. Vajon mennyi információ tűnik udvarias nyíltságnak, és mennyi az, amivel már a ló túloldalán köt ki? Nem akarta intimitásokkal terhelni az elegáns közeget. Még a végén a szomszédos asztalok mellől is kagylózni kezdenek. Elvörösödött.

– Miki nem olyan... – sietett segítségére Ernő. – Inkább régimódi, romantikus figura – folytatta, bár nyilvánvalóan nem sok fogalma lehetett a dologról.

Miki legszívesebben telekiabálta volna a világot, hogy milyen gyönyörű és izgalmas Lia, de félt szóba hozni a lányt. Mi van, ha később nem is úgy alakul a kapcsolatuk? Rátört a pánik: még semmi nem biztos.

– Tényleg? – meredt rá Nóra. Szeme felcsillant, a „romantikus” szó hallatán kizökkent addigi merengéséből.

– Azt hittem, ilyen manapság már csak a tévében van – élcelődött Szilárd. – Sőt, hogy továbbszőjem a gondolatot, azt hittem, olyanok is csak a tévében vannak, akik tévéznek.

– A szüleim tévéznek – szögezte le Miki váratlanul.

– Nagyon helyes – vágta rá Szilárd derűsen, jól leplezve bizonytalanságát. Nem tudta, ezt kevésbé ciki-e beismerni, mint azzal kérkedni, hogy takarító, kéregető, netán alkesz az ember felmenője. – És miket néznek?

– Ha otthon vagyok, mindig megnézzük együtt a *Reflektor magazint* meg a *Fókusz*t. Tele van ismert emberekkel. A múltkor is szerepelt Nubir Réka.

– Ja igen, Réka mindig benne van a tévében – vigyorgott Szilárd elégedetten.

– Nem tudom, este jönnek-e a buliba. Daphné viszont sajnos nem jön.

– Na igen, Daphné nem tud jönni – bólogatott Ernő, mintha nem most tudná meg. – De Tilla itt lesz.

– Persze, Tilla, Sebestyén Balázs meg még jó páran. Őket simán tudjuk kezelni.

– Minden további nélkül – mosolygott testvére Nóra. Specialitása volt olyan kijelentéseket tenni, amelyek bármilyen megjegyzést követően jól hangzanak. Ezzel az eljárással – amellet, hogy színleg lelkesnek tüntette fel magát –, tulajdonképpen sikerült is elbizonytalanítania jóformán bármilyen előzményt. Felszíni egyetértése játszi könnyedséggel hangsúlyozta, milyen gyermekded dolog is a valóság mindenhatóságába vetett hit.

– Nagy buli lesz – vont a le a tanulságot Tomica.

A fejét támasztotta, mintha azt a feladatot kapta volna, mutassa meg, hogyan múlatja az időt egy kiegyensúlyozott óvodás. Ajkát szívószál kötötte össze poharával, már csak az hiányzott, hogy bugyborékolatni kezdje a megmaradt narancslevet.

Miki örömmel fedezte fel, rendkívül jól el tud beszélgetni Szilárddal, legalább tizenöt-húsz sztárocskát, viszonylagos hírességet találtak, akikkel kapcsolatban Miki el tudta pufogatni tévéből szerzett ismereteit, ezek a médiamunkások és előadóművészek ugyanis Szilárd tágabb haveri körébe tartoztak.

– Meghízott, de közben le is barnult, igaz? – nevetett Szilárd. – Így mintha nem is a térfogata, hanem az állaga változott volna meg.

– Ügyes húzás – somolygott Miki, persze ironikusnak szánta megjegyzését, hiszen úgy gondolta, a szóban forgó műsorvezetővel nyilván véletlenül esett meg a két dolog egyszerre. Nyilván nincs olyan ember a földön, aki képes ilyet kitervelni. Ha mégis, akkor az baromi nagy szívás. Mi mindenre kellhet odafigyelni egy ilyen média-kiscsillagnak, s mennyi más fontos dologra nem jut idő emiatt, futott át az agyán.

Még hogy „ügyes húzás”? Egyáltalán nem. – Miki fejben előszeretettel játszotta vissza, amit előzőleg mondott, ilyenkor megvizsgálta, milyen egyéb implikációi lehetnek szavainak. Szinte soha nem beszélt folyamatosan. Nem sztorizott, napi rendszerességgel zavarba jött, ritkán, lesütött szemmel, és az asztaltársaság verbális ritmusához általában alig illeszkedve szólalt meg. Mindezzel sajnálatos módon maga is tisztában volt, és e tény épenséggel nem enyhítette állandó zavarát. Miért kell ilyen modorosán viselkednie?! Még jó, hogy itt nincsenek tükrök. Így nem látja kényszeredett, jópofáskodó grimaszait. Kész tragédia ez a ripackodás, amit művel – ostromozta magát megállás nélkül, ami bizony akadályozta a csevegésben. Szilárd nagyvonalú jelenléte viszont a legsarkosabb kijelentést is lekerekítette. Miközben vele beszélgetett, Miki úgy érezte, kinyílnak a lehetőségei, az élet jólesően alacsony tétekkal bonyolítható dámajátzmának tetszett, amelyben előbb-utóbb mindenki ideális pozícióra tesz szert. Hamar átvette Szilárd önbizalmát, sóváran hallgatta az idősebb férfit. A *Reflektor* és a *FókuszPlusz* üdvöskéi lebegtek a saláta, az omlett, a pezsgő és a frissen facsart narancslé fölött, csak úgy röpködött a sok pikáns adalék szülei napalijának visszatérő szereplőiről.

Miki lassan elengedte magát. Érdekes este elé néz, gondolta. Kissé fel volt puffadva, mégis várta a bulit, kíváncsi volt, mit tartogat a tarka társaság, amely előtti majd az A38-at. Vécére ment, és többször hangosan szellentett. Kornél barátjaként újra és újra előfordult, hogy nagyobb társaságban, előkelő közegben kellett helyt állnia, ahol mindenki különleges, jól szabott ruhát viselt, meglepő, válogatott alapanyagokból készült ételeket rendelt, de Mikinek egyelőre, hiába próbálta, nem sikerült összeegyeztetni a társasági

létezés biológiai és közösségi vetületeit. Ha emberek közé ment, izgatottan hebegett-habogott, ha tűzbe jött, óvodás módjára produkálta magát, aztán a lendület fogytával elbátortalanodott, gyakran haza is menekült egy-egy rendezvényről. Mindeközben soha nem volt képes odafigyelni a szervezetére. Nem volt étvágya, csak nézte, amíg mások ettek, aztán, ha egyedül maradt, rázuhant az éhség. Az érdi házban sokszor éjszaka falta fel a hűtőből elővett trappistát sok kenyérrel, vajjal, lassanként ideges reflexszé vált, hogy muszáj ennie, amikor hazaér.

Most megkönnyebbülten ballagott elő a Sofitel elegáns mosdójából. Időközben Gitta és – nem tudni, szüleivel akart-e gúnyolódni, vagy csak olvasta valahol az elavult fordulatot, mindenesetre így mutatta be – „az udvarlója” is megérkezett. Az udvarló rézszegeces steampunk napszemcsit és fekete bőrdzsekit viselt. A régimódi rokkerdzseki hátán Exodus felvarró virított, de a zselés hajú, vékony, fehér bőrű srác nyálasan nézett ki. Tomica rögtön össze is kacsintott Mikivel, „szubkulturálisan elfogadhatatlan, összességében hiteltelen”, jelezte a pillantás. Tomica alig észrevehetően forgatta szemét, és halvány grimasz-sorozat suhant át arcán, Miki mégis vette az adást: Gitta új krapekja, név szerint Gergely, ez a rövidre trimmelt szakállú, nyurga hím minden magán viselt jelölővel együtt ciki.

– A *Korai Reggel online*-nál vagyok, de ez csak ilyen izé, időtöltés – nyafogta Gergely Erő nő homályos, inkább udvarias, mint kíváncsi kérdésére.

– Persze, az egész celebipar csak púder – hunyorított Szilárd Mikire, aki hirtelenjében nem tudta, hevesen bólogasson vagy hitetlenkedjen.

Egész eddigi csevejük a fiú fejében arra az előfeltevésre épült, hogy a híressé válás tulajdonképp a beérkezés, a siker egyik legszerencsésebb formája. Most, hogy Szilárd csavart egyet a képleten, Miki nem tudta eldönteni, cserbenhagyná-e addigi álláspontját, ha továbbra is helyeselne. Szilárd, bár lezser, erőt sugároz – valódi szaktekintély, aki mindent tud a médiáról, a közérdeklődés természetéről. Szemben például Miki szüleivel, akik csak megnézték a *Reflektor magazint* a tévében. Ha véletlenül kiléptek a passzív befogadói szerepből, az sem villanyozta fel Mikit, egyszer gunyorosan, máskor épp távolságtartással,

de rendre emésztetlenül bőfögték vissza a sztárhírek darabkáit. A fiú erre nem volt büszke. Most viszont dilemmába ütközött: Szilárd megjegyzését nem tudta összegezgetni egész eddigi csevegésükkel. Bonyolult képet vágott.

– Az a lényeg, ki tudja dellára váltani a bohóckodásait – szögezte le Tomica apja sommásan. – Van, amelyik díszpinty hiába ugrál, némelyik meg csak nagyritkán bukkan fel, mégis el tudja tenni a nagy lóvét.

Miki a hallgatóságos egyetértés mellett döntött.

– Hallom, Kornél pletykafirkász akar lenni... – folytatta Szilárd inggallérját húzkodva. – Nem valami nagy ívű röppálya, de ha ezt akarja. Végül is. – Szilárd grimasza szelíd maradt. – Szerinted megállja majd a helyét a *Korai Reggelnél*?

– Nagyon igyekvő fiatalember – mekegte Miki nevetésesen. Magában riadót fújt. Muszáj lesz belazulnia, és kicsit normálisabb hangot megütnie. – És adott a helyzet: jók a kapcsolatai.

– Az igaz – tolta odébb a lepényét Szilárd.

– Én persze nem tudnám utána csinálni – tette hozzá szabadkozó arckifejezéssel Miki.

– Mert? Te miben gondolkozol? – kérdezte Szilárd.

– Hát még nem tudom... – dadogta a fiú gépiesen, de még épp időben rájött, hogy ez nem is igaz. – Mondjuk kinéztem magamnak a film- és médiaelmélet B szakot.

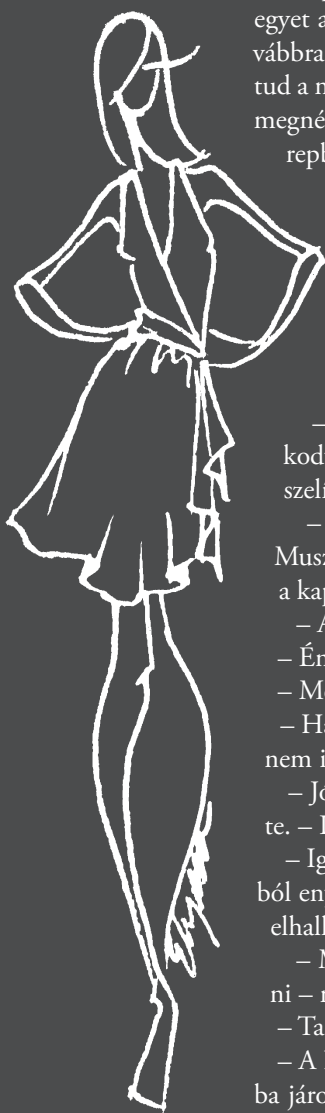
– Jó gondolat – Szilárd dús szőrzetű, jegygyűrűs kézfejét a kistányér mellett pihentette. – Legyél producer, abban van fantázia.

– Igazából cikkeket szeretnék írni a *Filmvilágba*. Egyet már el is kezdtem. – Mikire újból enyhébb piruláshullám tört rá. Úgy érezte, Nóra és Gitta is fülel, mintha pont most elhalkult vagy épp szünetelt volna a többi beszélgetés.

– Miről írsz? Mondjuk saját filmet csinálni mindig jobb, mint a másokén csámcsogni – mélézött Szilárd.

– Tarr Béláról.

– A Béláról? Marha jó. Horvátban sokszor összefutunk vele. Nézd csak, én ebbe a faluba járok vissza. – Szilárd néhány ujjmozdulattal elővakart egy fotóalbumot nagy, arany-

barna telefonjából. – Állati nyugis hely. Egyszer véletlenül rám csörgött Réka, mikor ott voltunk, és úgy volt, ők is lejönnek hozzám Norbival, láttad volna a Tarr fejét. Amíg magában ücsöröghet, addig elvan, de a sztárparádé nem hiányzott neki... – Szilárd pajkosan dörgölte tenyerével az abroszt.

Miki éppen befejezte a krumplisalátát, mikor Gitta nyugtalanul fészkelődni kezdett. Arcán síri kifejezés ült.

– Gyere ki – olvasta le a lány ajkáról.

Meg sem próbált ellenállni a néma könyörgésnek – egy perc múlva a Sofitel előtt álltak. Orruk előtt a Lánchídról lekanyarodó autók nyargaltak, a Deák tér vagy az Arany János utca felé igyekeztek.

– Szaladjunk át! – kiáltotta hirtelen Gitta, feje tetejéről kalimpálva az orrára liftezett napszemüvege, ahogy válasza sem várva kilépett a három sávós útestre. Rosszul saccolta meg a távolságot, egy osztrák turistabusz csikorogva fékezett, alig tudott megállni. Miki torkában dobogó szívvel ment a lány után. Leheveredtek a Roosevelttér közepén, Miki nem értette, hogy sikerült Gittának megint a legagyalágyultabb módon majdnem meghalni. Épp azt fogalmazgatta magában, mivel csesse le, amikor rájött, hogy Gitta ruhája gyorsan elkezdte felszívni a vizet a nedves fűről. A lány félreérthetetlen csípőmozdulattal hengeredett hasra, combját összeszorította, mély levegőt vett, orrcimpája kitágult. Miután Gitta a ruhán át apró mellét is a füves földre nyomta, majd kissé felemelkedett, mellbimbója átütötte a kigombolt dzseki alatt viselt nyári blúzt. Miki nagyot nyelt.

– Erről a pezsgős epertől beindult a nyáleválasztásom – búgta Gitta, és megnyalta az ajkát. – Hiába, bármilyen egyszerű a recept, nálam mindig beválik. Mi is volt az a fura, amit a múltkor mondtál? Szagatja az istrángot?

– Ezt inkább szellemi teljesítményekre szokták alkalmazni – válaszolta Miki bátortalanul.

Nem tudott leszakadni a gondolatról, hogy Gittának ebben a pillanatban biztos nedves a puncija. Tudtán kívül ő is megnyalta a száját.

– Kurvára barom volt ez a buszos. Ha Gergely látta volna, biztos bebassza az ablakát valami geci nagy kővel – Gitta beindult attól, hogy testi épségét kockáztatta, és most azért hergelte magát, hogy a maximumot kihozza az élményből. – Jó a fölsőm? – nézett Mikire kiszámított dévajással. – Neked mitől áll fel legjobban? Mit nézel a nőknél, ha kanos vagy? – Lemélyített hangon vallatta a fiút, arra gyúrt, hogy a lehető legtöbb obszcén ziccert kihasználhassa.

Gergely érkezett a lány háta mögül, és megállt fölötte terpeszben.

– Kihoztam egy teafiltert, vágod? – mondta álságosan laza stílusban.

Játékosan rogyasztott egyet a lány arca fölött, farmerje ágyéka egy pillanatra Gitta kinyújtott nyelve, hívogató, nyálas ajka fölé liftezett, aztán gyorsan vissza. Valami egyértelműen azt súgta neki, elégedett lehet magával.

– Gergely a Roomba fotózik – pöffeszkedett Gitta, és finom vonaglással megemelte csípőjét.

– Téboly, milyen nedves ez a gönc rajtad, anya – zümmögte karikatúra macsó reflexszel a kiálló ádámcsutkájú Gergely.

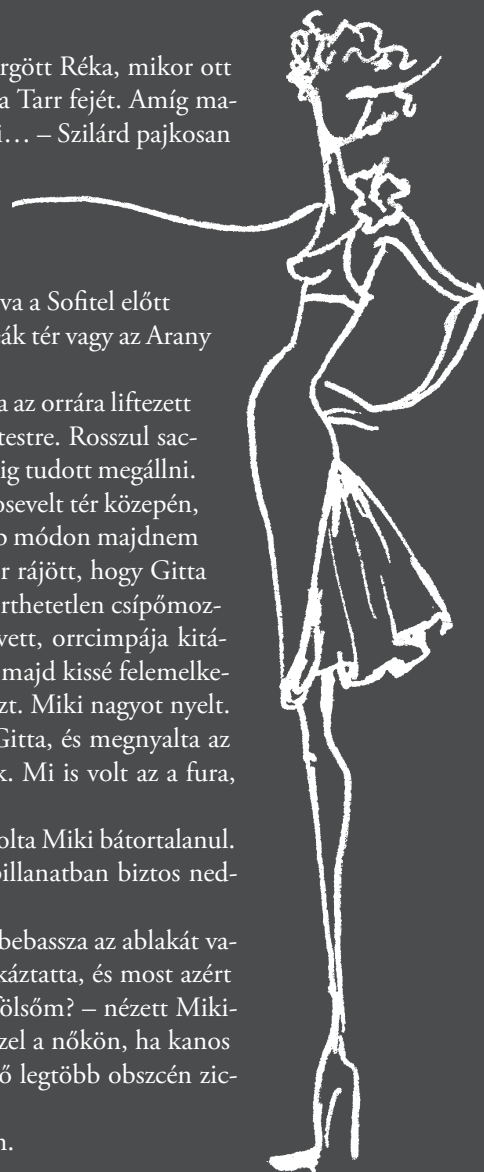
– Oda nem a Perlaki szokott, meg ezek? – bújt ki az okostojás Mikiből gépiesen.

– A következő számban már Gergelynek is lesznek dolgai. Most jön ki nemsoká' – nyújtózott Gitta egy másik nedves pázsitdarab felé, és hagyta, hogy a divatnyegle krapek tessék-lássék lehelni kezdje nyakát, fülét, nyakszirtjét, álla alját. – Nagyon forró anyag – zihálta megjátszósan. – Senki nem fitymálhassa le aztat aztán – tolta tovább a rögtönzést kabaréba.

Még csak az alkalom sem rajzolódott ki, amikor a két fiú kezét fog. Miki neve nem hangzott el. – Csak majd a Tomica fogja megint bevágni a durcát, hogy így szarok meg úgy szarok a képek. Mert a Gergely nem őt fotózza. – Gitta mostanra elfáradt. Mesterséges zihálásba lovalta magát, de ez igénybe vette tüdejét. Dohányos krahácsolásra váltott, aztán erőltetetten röhögéscselt. – Éppen nem őtet fotóztatja. – Rihegett-röhögött, szórakoztatta saját eltorzuló hangja.

– És Szilárd különben miket melózik? – Miki próbálta figyelmen kívül hagyni a stilizált üzekedést – egy füst alatt Gergely érdemeinek eltúlzott ecsetelésével.

– Anyagiás patkány – jegyezte meg a lány.

Mostanra Gergely felhúzta a fűrőt. A fiú nyakába csimpaszkodott, és csúfondárosnak szánt arcot vágott.

– Nyitott, közvetlen és tájékozott a kortárs művészet terén.

– Te hol élsz? – bámult Gergely elképedten Mikire.

– A lakótársam – nyihogott Gitta, majd saját poénossága miatt kis híján megint elhemperedett a pázsiton.

– Tulajdonképp mivel foglalkozik? – szívózott Miki.

– Mindenhova be tud protezsálni – skandalta Gitta, két tenyerét a talajra támasztotta, és minimális lendülettel cigánykereket indított. Lábát nem emelte fel szabályosan, gumitalpú sportszandálja oldalvást visszahullott a fűre.

Gergely előrehajolt, és azt mímelte, hogy játékosan a lány felcsúszó szoknyája alá szimatol. Gitta félig áttetsző bugyija erősen bevágott, egy pillanatra nemcsak jól fejlett tevépatát villantott, hanem az is látszott, milyen mintára trimmelte ágyékszörzetét. Miki keresztbe tette a lábát a fűvön. Leküzdötte a késztetést, hogy túl merészen kiválasztott, a szezonhoz képest nagyon is korai térdnadrágját megrángassa ágyékánál. Saját ruházata nem is most, Gergely és Gitta társaságában zsenírozta igazán, főleg a hotelben, Szilárd és Ernő mellett érezte cikinek olcsó, galléros rövid ujjúját és kopott kapucnisát.

– Végül nem jön Daphné este. – Gitta bocsánatkérő tónusban fordult Gergely felé. Előzőleg fixre ígérhette az attrakciót. – De Tilla meg pár társa ott lesz.

Gergely ajka megrándult. Nem lehetett eldönteni, bosszús, vagy csak viccből bosszús arcot vág.

– Mondjuk szerintem jobb is – folytatta a lány. – Kornél kokós haverjai úgylis szanaszét fogják baszni a bulit.

– Szó szerint – lépett a kiszögellő ádámcsutkájú fiú Gitta mellé. Orrára tolta nagylencsés retró napszemüvegét, és blúzon át megfogta Gitta mellét. – Arg – hörögte, mint egy rajzfilmfigura, és körkörösén himbálni kezdte a csípőjét.

Miki a pólója szélét húzkodta. Láta, hogy a sok mosástól már kibolyhosodott, és az oldalsó varrás kissé előreccsavarodott. Hogy elterelje figyelmét erekciójáról, pillantása a cipőjére siklott. Persze ezzel sem volt elégedett; már nem új modell, a fehér talp oldala sárgás, pedig nemrég hosszan súrolta. Megérezte hónaljzagát. Nem volt ideje a fürdőszobára. A többiek elfoglalták, aztán indulni kellett. Az Axe dezodor erős pacsuli szaga kezdte kiadni magát, verejtékével keveredett. A sok bizonytalankodástól, zavartól, félelemtől is csak még bűdösebb, pedig hol van még az este vége, gondolta. ■ ■ ■

■ **Berta Ádám** (1974): 2008 óta jelennek meg novellái. Kötete a Kalligramnál: *Egon nem fáradt* (2012).

